

Cyril Svoboda: Diskuse o budoucnosti

Milé sestry a vážení bratři,

v tomto roce si připomínáme 90. výročí vzniku naší strany a to je jistě důvod nejen k bilancování, ale také k diskusi o budoucnosti. Odpovědnost ke KDU-ČSL chápeme nejen jako odpovědnost k našim předchůdcům, ale i k našim pokračovatelům, kteří přijdou.

V posledním roce a půl jsme prožili obtížné období především kvůli kampani vedené proti našemu předsedovi. Měli jsme možnost se přesvědčit – a věřím, že s námi i česká veřejnost – že tato kampaň byla založena na seriálu účelových konstrukcí, které měly naši stranu destabilizovat. Nyní se však musíme dívat dopředu a obnovit naši sebedůvěru a vitalitu.

Proto Vám předkládám následující text a obracím se na Vás, protože vím ze zkušenosti, že Vám na naší straně záleží. Je to námět k diskusi i zamyšlení a budu rád, když mi sdělíte svoje názory.

Uvítám, pokud vzniknou i jiné texty a alternativní pohledy. To je dobré a žádoucí pro budoucnost KDU-ČSL.

Váš

Cyril Svoboda

Bud' – anebo

Přicházím s pokusem – u nás v posledních letech nijak běžným. Pokouším se podívat se na situaci naší strany, ale i naší společnosti – bez zastíracích manévrů a uhlazujícího mlčení. Zkrátka – chci se pokusit nastavit nám všem zrcadlo. Ani růžové, ani černé. Pravdivé. Jsme povinni tak učinit.

Zavazuje nás tradice naší strany i to, že jsme strana křesťanská. Jsme nositeli demokratické tradice po celou dobu naší existence, a to i přes kolaboraci některých našich členů s totalitním režimem. Máme zásadní podíl na některých transformačních krocích po roce 1989, ať již jde například o restituce, transformaci zemědělství, tvorbu našeho ústavního pořádku nebo podporu vstupu do NATO a EU.

Dnes ale nehrajeme roli, která by odpovídala naší tradici ani našemu poslání. Chci, abychom tuto situaci změnili. Bud' uděláme radikální sebereflexi a změníme naši politiku, nebo je jen otázkou času, kdy přestaneme být parlamentní stranou. Jen spoléhat na věrné voliče či utěšovat se průzkumy veřejného mínění, je projevem nezodpovědnosti. Jsme skutečně na křižovatce bud' - a nebo.

Chci, abychom opět byli reálnou politickou silou. Znakem každé účinné síly je její vnitřní soudržnost a schopnost rozšiřovat se. Jakmile ztratí jednu z těchto schopností, zaniká. Podle mého názoru jsme ve stadiu, kdy ztrácíme obojí. Nejsme vnitřně soudržní. Naše síla neroste. Stagnujeme, nemáme jasně vyjádřené politické postoje. Jsme vnímáni jako strana, která se zabývá hlavně sama sebou, případně svými politickými konkurenty, ale nic podstatného společnosti nepřináší. S tímhle se přece nemůžeme smířit.

Nejpozději od roku 2002 se fakticky naše strana začala zásadně měnit. Do voleb v roce 2002 rostl počet našich poslanců i senátorů a od té doby tento počet trvale klesá. Nejde o problém jednotlivých krajů, voliče ztrácíme plošně. A už vůbec nezískáváme voliče nové – zejména mezi mladými lidmi. A důvod? Ačkoliv si to sami málo připouštíme, přizpůsobujeme se vnějšímu okolí. V postojích i způsobech naší politiky. Jednáme jako politická strana bez pevných postojů, bez srozumitelně definovaných cílů, kterých chceme dosáhnout, a – co je nejhorší – bez dostatečně důvěryhodné tváře, s níž by si veřejnost naše usilování spojovala.

Ale to má důsledky zásadně překračující stranickou politiku: Nebudeme-li důvěryhodní, nebudeme-li sami ctít křesťanské hodnoty, ztratíme schopnost lidi sjednocovat, schopnost podporovat vůli k soudržnosti. Nestačí si namlouvat, že vedle liberálního a sociálně-demokratického proudu existuje proud křesťansko-demokratický, nebudeme-li jej aktivně tvořit.

Potřebujeme jasně definovanou vizi, ke které budeme důsledně směřovat. Potřebujeme jasně definovaný cíl, který naši voliči budou vnitřně považovat za správný a se kterým se budou chtít ztotožnit. Naše směřování do NATO a pak do Evropské unie nutně znamenalo potřebu přizpůsobit naše chování dosažení tohoto cíle. Ale dnes jsme bez cíle, nyní neusilujeme o naplnění žádné vize. Je správné se rozhodovat z pohledu věčnosti. Tedy ono známé Masarykovo „sub specie aeternitatis“. To znamená rozhodovat se a jednat tak, abych nikdy neztratil naději na věčnost. Stejně to platí i u dílčích cílů, jenomže v tom evidentně selháváme. Jsme stranou, která se chová intuitivně, případ od případu – a tedy nepředvídatelně. Nejsme například ani schopni se jako strana rozhodnout, koho budeme volit prezidentem naší země, ač je taková volba spojena s dalekosáhlým symbolickým poselstvím. Nestojíme za svými usneseními. Kdo s nějakým nesouhlasí, bez důsledků veřejně odmítá jej naplňovat.

Chceme-li pochopit, kudy vede cesta z naší nynější krize, nemá cenu se stále ubezpečovat, že máme nejlepší program ze všech. Jako křesťanští demokraté máme závazky vůči hodnotám a skutečnostem, které určují naši přítomnost. Odtud jasně plyne naše sdělení co dělat, jak to dělat i s kým to dělat. Podívejme se právě z tohoto hlediska na důležitá témata naší přítomnosti:

Svoboda

Svoboda? Samozřejmě, vždyť tvoří základ našeho lidství. Ale jen, když je zakotvená v Pravdě a odpovídá se v první řadě Bohu. Svoboda, která druhé chápe jako své partnery na společném díle – ne jako soupeře, kteří nás především omezují. Pro nás svoboda nekončí tam, kde začíná svoboda druhých. Odmítáme karikaturu svobody, která v první řadě je prosazováním vlastního sobectví, odmítáme svévoli, pro kterou je nejvyšším zákonem vlastní prospěch. Právě v zájmu svobody uznáváme nutnost sebeomezení – a to jak v osobním životě, tak i životě společnosti. Ne vše, co mohu, je ku prospěchu mně i mým bližním.

Demokracie

Demokracii musíme aktivně rozvíjet a bránit, protože demokracie je buď silná – nebo žádná. Demokracie musí být stále schopnější podporovat skutečnou důstojnost člověka, účinně chránit jeho lidská práva a nabízet mu opravdovou účast na životě společnosti. Demokracii je třeba bránit před vším, co ji snižuje na „hlasovací systém“, který ve skutečnosti slouží jenom těm silným, jež prosazují své požadavky na úkor celku. Proto potřebujeme demokracii založenou na ochraně lidské důstojnosti, spravedlnosti, důvěře a solidaritě. Odmítáme demokracii zredukovanou na technologii moci a přesvědčení o postačující vládě „neviditelné ruky trhu“. Ta totiž dříve nebo později vede k diktatuře silných. Na současném trhu totiž nevítězí nejlepší, ale nejsilnější, Svobodu (osobní i skupinovou) si udrží jen odvážní lidé a my chceme svým příkladem strhávat k odvaze jiné. Proto tak nutně potřebujeme probudit odvahu nás všech a opřít se i o odvahu našich sympatizantů.

Rodina

Rodina je rozhodující skutečností pro naši budoucnost. Rodina tvořená otcem a matkou, kteří se celoživotně zavázali vytvořit opravdový domov pro svoje děti, a také podle toho žijí. Nevylučujeme sice i jiné formy soužití, ale v žádném případě je nepokládáme za srovnatelné s významem rodiny. Všechno, co život rodiny ztěžuje, nebo dokonce ohrožuje – v právním, hospodářském či společenském smyslu – zásadně ohrožuje nás všechny. Bez zdravých rodin se naše společnost velmi rychle rozpadne na vzájemně si překážející izolované a vykořeněné jedince plné strachu a nedůvěry. Stát se správně zaměřuje na pomoc nefunkčním rodinám, ale opomíjí všestrannou podporu fungujících rodin.

Práce

Práce je jediným mravně oprávněným zdrojem bohatství. Práce je naší spoluúčastí na proměně světa i zdrojem sebevědomí člověka. Proto je nezaměstnanost zlem, proti kterému je třeba bojovat. Zdrojem bohatství však nemají být zisky pocházející jen z finančních spekulací. Jsme svědky naprosto nemorální kumulace stále většího bohatství v rukách stále menšího okruhu lidí s tichou

podporou státu. Ani s tím se nesmíme smířit.

Právo

Právo má být vyjádřením požadavků spravedlnosti a je tedy víc než jen prosazováním zákonů. Je zakotveno v morálním řádu, který není výmyslem lidí. Je naprosto nepřijatelná degenerace práva, jíž jsme dnes svědky, kdy místo spravedlnosti je mnohdy za právo předkládán chytrácký (tedy účelový) výklad právních předpisů – a ještě se to ospravedlňuje řečmi o soudcovské nezávislosti. Stejně nebezpečné je nerozhodovat a vymlouvat se, že na daný případ neexistuje zákon, neboť prý „chybí legislativa“. Tato karikatura práva – nezávislost práva na spravedlnosti – bezprostředně ohrožuje samu důvěru v demokracii. Se všemi, kterým leží osud demokracie na srdci, chceme proti tomuto stavu bojovat.

Bezpečnost

Ti, kdo respektují požadavky demokratické společnosti a jejího právního řádu, oprávněně očekávají svoji bezpečnost. Společnost paralyzovaná strachem, protože v ní není zajištěná bezpečnost, rychle degeneruje, ztrácí vnitřní soudržnost i schopnost tvořit. Současný stav u nás je varující: v řadě oblastí se nedaří snižovat počty kriminálních činů – zejména krádeží. Kriminální bossové se nám vysmívají ze zahraničního bezpečí a policie je masivně zatahována do politických soubojů. Tím prohráváme svou šanci dosáhnout skutečné demokracie. Pocit bezpečí neovlivňuje jen objektivní stav, ale též zdravé sebevědomí občana. Tady můžeme společnosti přinést hodnoty jinými stranami nenabízené.

Imigrace

Jsme svobodná a otevřená země. Z toho musí vycházet náš vztah k přistěhovalcům. Chceme vysokou kvalitu našeho života a budeme proto cílem pro mnoho občanů z jiných zemí, s jiným kulturním a hodnotovým systémem. My sami musíme usilovat, abychom přilákali co nejkvalitnější a co nejvzdělanější lidi. Je dobrý předpoklad, že budou ekonomickým a společenským přínosem. Jasně ale musíme říct, že stojíme jenom o lidi ochotné přijmout naše hodnoty a kulturu, naučit se náš jazyk a tvořivě se zapojit. Přistěhovalci nesmějí ohrozit naši bezpečnost. Zároveň musíme mít odvahu jasně sdělit, že na vstupní vízum do naší země, na trvalý pobyt u nás nebo na naše občanství nemá nárok každý.

Politika

Politiku chápeme jako službu „obci“ – službu společnému dobru. Bohužel i naší vinou naopak politika degenerovala na mocenské prosazování skupinových zájmů. Naše kroky určuje krátkodechý čtyřletý volební cyklus. Nechali jsme si to našimi politickými soupeři vnutit a tak i díky nám po 18 letech od pádu totalitního režimu nás – politiky – hodnotí naprostá většina občanů této země hůř, než politiky komunistické éry. Zejména po mravní stránce. Na místě je naše skutečné pokání, poctivá a pravdivá sebereflexe – včetně vyvození osobních odpovědností, sebe z toho nevyjímaje. Bez uznání toho, že i my jsme odbočili z cesty, budeme na české politické scéně dříve nebo později zbyteční.

Ekonomika

Je pochopitelné, že si lidé přejí žít v blahobytu. Ale blahobytnost není samozřejmostí. Není jen důsledkem fungujícího hospodářství. Je plodem mnoha vzájemně se ovlivňujících faktorů - nízké nezaměstnanosti a nízké inflace, vysokých mezd, vzdělaných lidí, sociálního smíru, trvalého přílivu kapitálu, fungujícího zahraničního obchodu a přístupu na zahraniční trhy. Moderní státy nebojují o území, ale soutěží o trhy, kapitál a vysoce kvalifikované pracovní síly. Neobstojíme-li v této soutěži, náš podíl na blahobytu se bude zmenšovat.

Vzdělání

Vzdělání je cestou k porozumění světu. Proto je i cestou k prosperitě. Musí ale zahrnovat i vzdělání

mravní – tedy kvalitní výchovu. Jenom celkový osobnostní rozvoj – tělesný, duševní i duchovní – nám skutečně otevírá budoucnost. To musí být společným úsilím rodiny, školy, médií i ostatních výchovných a vzdělávacích institucí společnosti. Budoucnost nepřechytračíme: bez zásadní proměny našeho postoje ke vzdělání neobstojíme a skončíme mezi poraženými (na které dnes mnohdy hledíme s despektem a útrpností).

Kultura

Kultura vytváří nezbytné prostředí pro skutečně lidský život. Dává prostředky duchovnímu životu, aby se mohl v čase a prostoru projevit. Zatímco kultura včerejška byla poznamenána nadvládou racionalisticky pojaté vědy, dnešní kultura je intenzivně ohrožována monopolem zábavy a všemožného konzumu. Zábava přestává být odpočinkem po práci, ale stává se životní náplní. Mediální obrazy skutečnosti mnohdy – zvláště u dětí a mladých lidí – nahrazují skutečnost samu. Tato degenerace kultury nás zbavuje svobody a ničí naše lidství. Budeme raději vysmíváni, než abychom byli spoluviníky kulturního rozvratu naší společnosti. Nestačí jen poukazovat na tuto zákeřnost, musíme být schopni nabízet účinné alternativy.

Společnost

Společnost představuje přirozený a nutný základ pro to, aby se každý mohl stát originálním a nezastupitelným jedincem. Jedinec se může plně rozvíjet zásadně jen ve shodě se společným dobrem. Proto jsme i pro silnou a živou občanskou společnost se všemi možnými strukturami důvěry – od církví a spolků přes charitativní instituce až k profesním uskupením. Naopak další atomizace společnosti snižuje už tak malou vzájemnou důvěru. Život na úkor ostatních anebo vyhýbání se odpovědnosti vůči všem, je třeba odsoudit navzdory silnému tlaku pokládat je za „správný životní styl“. Ohrožuje nás všechny a svou případnou zbabělostí riskujeme nakonec svou polovinu.

Stát

Stát je důležitou institucí, kterou si občanská společnost vytváří k zajištění služeb, jež nemůže nikdo jiný spolehlivě zajistit: obranu, bezpečnost, tvorbu práva a vymáhání spravedlnosti, zahraniční politiku, obranu národních zájmů, standardy vzdělání, částečně i péči o lidi jakkoliv handicapované. Očekáváme, že stát bude usilovat o co největší podíl na celosvětovém blahobytu a o co největší podíl na celosvětovém trhu práce. Stát ale bude tyto úkoly plnit dobře jen tehdy, když my budeme loajálními, zodpovědnými a uvědomělými občany. Odmítáme proto se připojit k těm, kteří žádají „stát pevné ruky“, stejně jako k těm, kteří chtějí „stát co nejmenší“. A nepřidáme svůj hlas ani k těm, jejichž občanství končí u hospodských kritik. To všechno jsou slepé cesty. Právě my musíme pozvednout pojem solidarity a zodpovědného občanství, který po pádu komunismu pro mnohé ztratil skutečný význam.

Evropa

Evropa je náš základní životní prostor. Už dnes – a tím více zítra. Jsme přesvědčeni, že i my máme Evropě co nabídnout – především naši drazé zaplacenou zkušenost s komunistickou utopií. Odmítáme se hlavně starat o to, jak na úkor druhých prosadit „české národní zájmy“. Jsme pro Evropu bez bariér, pro svobodu volného pohybu osob, služeb, kapitálu a služeb. Respektujeme sdílení a naplňování společných pravidel. Musíme mít ovšem vizi a dostat se tak z periferie Evropské unie do jejího středu. Jen o názor takové země bude v Unii zájem. Jen v této pozici můžeme hájit své zájmy účinně jako respektovaná země.

Svět

Svět není pro nás něčím vzdáleným, před čím se můžeme spolehlivě ukrývat. Svět začíná v našem vlastním pokoji. Už dnes svými postoji a činy ovlivňujeme, bude-li náš svět prostorem narůstající svobody, nebo zda se stane bojištěm – v první řadě o vodu a ropu. Budou-li nám spíš děkovat ti, jejichž lidská práva i oprávněné nároky na důstojný život jsou pošlapávány, nebo různí političtí či

ekonomičtí diktátoři. Hlásíme se ke globální zodpovědnosti – a proto také k sebeomezení i za cenu obětí. Jinak totiž zahyneme, protože dnes víc než kdy jindy platí: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ten jej ztratí.

Globalizace

Globalizace je projevem evoluce světa a bylo by bláhové ji chtít „zastavit“. Některé vlivy globalizace je ale na místě zodpovědně regulovat. Globalizace totiž neúměrně zvyšuje vliv velkých nadnárodních podniků na činnost států a fungování demokracie. Zájmy velkých, globálních firem jsou mnohdy odlišné od našich zájmů. Tyto firmy si zvykly „své zisky privatizovat a své ztráty socializovat“ – lidsky řečeno: sbírat jen výhody a negativní důsledky svého podnikání nakládat ostatním. Kapitál má zájem jít tam, kde vidí v krátkém horizontu nejvyšší zhodnocení. To není v souladu s dlouhodobými zájmy našich občanů. Náhlý odliv kapitálu ze země může způsobit strategická, sociální i bezpečnostní rizika. Musíme tedy hledat cesty, jak se tomu bránit, například:

- podporou národních a regionálních „šampionů“ ve strategických oblastech (energetika, finance)
- budováním hospodářství neseného službami s vysokou přidanou hodnotou (informatika, finanční služby, služby pro organizaci výroby, výzkum) s primárním zaměřením do zahraničí
- vyčleněním částí národní ekonomiky z dosahu globalizace.

Kvalita života

Jsme součástí přírody a přitom jsme i jejími správci. Uvědomujeme si, že zejména v posledním století naše západní civilizace zásadně přírodu poškodila a dnes už přímo ohrožujeme naše životní prostředí. Odmítáme proto ignorovat naléhavá varování o prokazatelném vlivu lidské činnosti na negativní změnu klimatu. Člověk nese odpovědnost i za klimatické změny. Nechceme být jako ti, kteří se vysmívali Noemu, když stavěl ještě včas svůj koráb. Stojíme v jedné řadě s těmi, kteří bijí na poplach a jsou ochotni pro záchranu nasadit vlastní síly a zřít se části svého pohodlí.

Symbolem naší politiky na prahu 21. století je domov

Co to všechno znamená pro naši konkrétní politiku? Musíme jasně vyjádřit, kdo jsme. Dnes výrazně v politice chybí předvídatelný pevný postoj. Ten nám možná přiláká nové členy a nejspíš nám získá i nové voliče. Ale hlavně nám poskytne potřebnou pevnost. Pevnost a dlouhodobost se opírá o strategickou vizi. Často je nutno jít s kůží na trh, jít do předem nevyhraných bitev, do rizika ztráty jen pro dosažení strategického cíle. Proto je důležitý politický postoj ke klíčovým otázkám našeho života. Stručně jsem se o takový návrh našich postojů právě pokusil. Svět politiky není dnes v první řadě dělen zápasem mezi pravici a levicí, naše společnost není poznamenána zásadními sociálními rozdíly, svět není ani bipolárně rozdělen. Přesto je dramaticky ohrožen. V tom je kámen úrazu: nevnímáme nebezpečí ohrožující naši demokracii. Bojujeme s minulými protivníky, a nevnímáme aktuální nebezpečí.

Musíme mít schopnost vidět skutečnost nedeformovanou falešnými cíli, jako je fascinace úspěchem, zábavou a požitkem a v horším případě i násilím. Musíme odmítnout politiku určenou především intuicí a tlakem přítomného okamžiku. Jako křesťané musíme být nositeli politiky promyšlené z hlediska věčnosti, tedy dlouhodobého cíle. A tento cíl musí skutečně určovat naše jednání.

Navrhují tuto formulaci našeho cíle:

Místo liberálního prostředí zajistit silnou demokracii nejen u nás, ale i v Evropě.

Tak je to řečeno slovníkem politickým. Lidsky se totéž dá vyjádřit třeba takhle:

Naše úsilí musí podporovat vytváření skutečných domovů. Domovů na úrovni rodin, ale i obcí, krajů, států, a dokonce i celého světa. Domov je totiž prostředím, kde důvěra má přednost před strachem, kde solidarita je svobodně přijatou odpovědností silnějších za slabší, kde ty nejdůležitější skutečnosti se nedají zaplatit penězi. Ze známého hesla Velké francouzské revoluce Volnost – rovnost – bratrství je naším rozhodujícím programovým důrazem právě bratrství. To je dnes nejvíce ohroženou skutečností ve světě plném protichůdných dílčích zájmů a omezených zdrojů. Bratrství

je jediným účinným lékem pro společnost 21. století na všech možných úrovních – počínaje rodinou a konče globálním společenstvím. Bratrství je poznávacím znamením skutečných domovů. To je tedy konkrétní cíl, který chceme dosáhnout. K jeho naplnění je třeba splnit minimálně šest následujících kroků jako náš příspěvek k podpoře skutečné – tedy silné – demokracie:

1. Silná demokracie je poctivá.

Začneme s pravdivostí a poctivostí u sebe samých. Změňme název naší strany. Ať je jasné, kdo jsme. Nejsme strana československá, neboť žádné Československo není - již nemáme žádnou stranickou vazbu na Slovensko. Nejsme unií se žádnou jinou politickou stranou. Jsme samostatná strana. Nejsme tedy Křesťanská a demokratická unie - Československá strana lidová. Navrhují nový název Lidová strana. Odpovídá to naší tradici – jsme lidovci – a definuje typ voliče, kterého máme zastupovat. Jsme stranou lidovou.

2. Silná demokracie se nebojí konkurence, je na spravedlivé soutěži založena

Otevřme primární volby. Naše strana má zaujímat pevné a dlouhodobé postoje a dát možnost, aby se na realizaci této politiky mohli podílet všichni, kdo takový postoj sdílejí. Stěžujeme si, jak nám trvale klesá naše členská základna. Ano, z asi 90 tisíc členů po roce 1989 máme již necelých 50 tisíc. Naši členové potřebují vidět novou energii, chuť a radost z politiky a ta je možná jen skutečnou otevřeností a vnitřní svobodnou soutěží. Strana nemůže být z důvodu setrvačnosti v rukou některých „zkušených politiků“, ale těch, kdo obstojí ve skutečné soutěži. To znamená změnu stanov, aby se do primárních voleb mohl přihlásit každý občan naší republiky, který bude splňovat zákonná kritéria kandidatury, bude podporován jistým počtem podpisů, aby se nepřihlásil nějaký podivín. Primárních voleb nechť se účastní každý, kdo má aktivní volební právo. Tak otevřeme dveře a dáme šanci všem nositelům křesťanské politiky v naší zemi. Každý je zván účastnit se a podílet se. Ať jsou nejen naši členové, ale i naši voliči již u samotného výběru kandidátů. Tato otevřenost bude naše stávající lídry velmi motivovat k aktivitě, neboť nejistota pomůže k vyšším výkonům.

3. Silná demokracie se opírá o odpovědného člověka.

Postavme naši politiku na odpovědnosti. Osou našeho programu je rodina. Pojměme toto téma nově. Tradiční rodinu založenou na uzavřeném manželství jako základu rodinné politiky je jistě vhodné postavit jako žádoucí cíl. Bylo by nepochybně dobré, kdyby rodiny byly tvořeny sezdánými rodiči svých dětí. V dnešním světě singlů, tedy individualistů, kteří se starají jen o sebe, považují ale za důležitější podporu všech těch, kdo tvoří vztahy pevné, kdo jsou vzájemně vážně odpovědní, kdo vytvářejí „rodinné prostředí“ – domov. Samozřejmě nemůže jít o registrované partnerství. Za rodinu je třeba považovat společenství, ve kterém se odpovědně tvoří vzájemná i mezi generační vazba soustředěná na řádnou výchovu dětí. Takový typ voličů máme zastupovat.

4. Silná demokracie sice vychází z vůle většiny, ale ctí a chrání menšinu

Buďme na straně práva. Z našich postojů musí být patrná ochrana lidské důstojnosti. Naše strana nesmí být spojena nejen s podezřením z korupce, ale ani z čehokoliv neprůhledného. Mimo jiné navrhuji všude prosazovat veřejnou volbu, aby se vědělo, kdo jak hlasoval. Tedy i veřejné hlasování v soudnictví. Nesmíme se uchýlovat k populismu, i kdyby nám většina tleskala za kroky směřující proti nějaké „nepopulární menšině“. Lidská práva jsou jedinou skutečně možnou a účinnou prioritou zahraniční politiky. Je to naše dědictví, které vnímá celý svět. Je to jediné pole, kde můžeme konkurovat i velkým a vlivným státům. V žádné jiné oblasti nemáme takovou šanci být evropsky a světově vnímatelnou zemí.

5. Silná demokracie zajistí blahobyt a bezpečnost.

Bezpečnost v dnešní době není založena na silné armádě, ale na silném a dobře fungujícím hospodářství, na vzdělané společnosti konkurence schopných jedinců, na pevných spojeneckých vztazích. V armádě potřebujeme úzkou specializaci pro spojenecké operace. K tomu kupříkladu

nepotřebujeme nadzvuková letadla.

6. Síla demokracie je ve spojení.

Jako součást Evropské lidové strany jsme stranou jasně proevropskou. Křesťanští politici, shodou okolností všichni katolíci, založili evropskou integraci. Věděli, že jen spojení a společná pravidla vedou k solidaritě a činí Evropu silnou. Je zřejmé, že Evropská unie – byť nedokonale – je jediným pojítkem našeho kontinentu. Instituce ovšem nemohou nahradit sdílený křesťanský universalismus. Jenomže – existuje nějaký evropský hodnotový svorník? Víme, že nikoliv. Za těchto okolností i rozvolnění Unie výrazně oslabí nejen nás samotné, ale i Evropu. Nejednotná Evropa bude těžko čelit hrozbám terorismu, ilegální migrace a nedostatku zdrojů. Jen společně můžeme mít Evropu energeticky nezávislou, především zdůrazněním nezávislosti na monopolních vlastnících tradičních zdrojů – zemního plynu a ropy, a to zejména budováním jaderné energetiky. Jinak si svým vlivem Evropu rozeberou silné státy a trhy.

Je čas činů

Věřím, že je ještě čas ke změně kursu, změně blahodárné nejen pro nás, jako pro stranu, ale i pro naši zemi. Je však nutná skutečná změna smýšlení a poctivá sebereflexe. Pak musí následovat konkrétní činy nápravy. Je ovšem třeba začít co nejdříve. Nejlépe hned.

Anketa

Souhlasíte, aby se primárních voleb mohli účastnit nejen členové, ale i sympatizanti naší strany?

Ano – dáme tak šanci všem, kteří projevují vážný zájem o křesťansko-demokratickou politiku v naší zemi

Ne - člověk si nejdříve musí tzv. „něco ve straně odpracovat“

KDU-ČSL patří jako jediná strana v České republice do rodiny Evropské lidové strany. Jaký úkol z toho pro ni vyplývá:

- 1) Být stranou, která prosazuje křesťanské a demokratické principy nejen doma, ale také v rámci celoevropského uskupení, která podporuje evropskou integraci jako politický projekt.
- 2) Být ochráncem národních zájmů a být kritikem pokračování integrace jako politického projektu.
- 3) Být neutrální v integračním procesu.

Název strany má vystihovat její podstatu. Jaký název by do budoucna nejlépe vyjadřoval zaměření naší strany?

KDU-ČSL – tj. ponechat dnešní název

Křesťanští demokraté

Lidová strana

Jiný název

Výsledky ankety posílejte na bizova.marie@vlada.cz

Váš

Cyril Svoboda